

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nadejda Toma

Judecători - Anatolie Țurcan, Victor Boico, Ion Guzun, Dumitru Mardari,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție, Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Toporovschi Semion xxxx, născut la xx xx xxxx, originar și domiciliat în xxxx str. xxxx nr. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.05.2015 – 28.12.2015;

Instanța de apel: 23.03.2016 – 03.05.2016;

Instanța de recurs: 28.07.2016 – 31.01.2017;

Instanța de apel: 23.03.2017 – 28.09.2017;

Instanța de recurs: 23.11.2018 – 23.04.2019.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 decembrie 2015, Toporovschi Semion a fost condamnat în baza art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de 1 an.

S-a încasat de la Toporovschi Semion în beneficiul lui E. Patric și V. Temirov prejudiciul moral în sumă de 50 000 lei, fiecăruia.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Toporovschi Semion, fiind contra semnătură personală prevenit de răspunderea penală pe care o poartă pentru denunțarea falsă, acționând prin intenție directă, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și survenirea consecințelor prejudiciabile, dorind survenirea acestor consecințe, la 27 iunie 2013 a adresat Centrului Național Anticorupție denunțarea cu bună știință falsă, prin care i-a învinuit pe procurorul Patric Eduard și avocatul Temirov

Valeriu de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.324 Cod penal - coruperea pasivă și art.326 Cod penal - traficul de influență, solicitând atragerea la răspunderea penală a persoanelor nominalizate pentru comiterea infracțiunilor indicate de dânsul, denunțare care la 27.06.2013 a fost înregistrată cu nr.1113-AE de secretariatul Centrului Național Anticorupție, organ care este în drept de a porni urmărirea penală.

3. Împotriva sentinței au declarat apel părțile vătămate V.Temirov, E. Patric și avocatul V. Potlog în numele inculpatului, care au solicitat:

- *părțile vătămate V. Temirov și E. Patric*, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, cu stabilirea unei pedepse mai aspre și excluderea prevederilor art.90 Cod penal. Considerând că instanța de fond a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă care nu va duce la corectarea și reeducarea inculpatului, aceasta nefiind echitabilă și rațională în raport cu faptele comise de către Toporovschi Semion.

- *avocatul V. Potlog în numele lui inculpatului Toporovschi Semion*, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din lipsa componenței de infracțiune.

A menționat că, în sentința contestată, au fost indicate fapte și circumstanțe care se combat în mod direct cu probele prezentate și cercetate în cadrul ședinței de judecată, cum și faptul că probele nu au fost analizate corespunzător.

Astfel, în cadrul ședinței de judecată s-a constatat că la 27.07.2013, Toporovschi Semion a depus o plângere la CNA, prin care a solicitat verificarea faptului actului de corupție comis de procurorul E. Patric și fost coleg al său avocatul V. Temirov, cu pornirea urmăririi penale, dar nu denunț cum s-a constatat în sentință.

Plângerea și denunțul sunt noțiuni absolut diferite, care au regim juridic diferit.

Plângerea este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau de o persoană juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune, iar denunțul este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau de o persoană juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.

Inculpatul s-a adresat cu plângere deoarece lui personal, cât și celorlalți pătimiți a fost cauzat un prejudiciu prin acțiunile care cad sub semnele unor infracțiuni. Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.311 Cod penal se realizează prin acțiunea de denunțarea calomnioasă care, la rândul său, urmează să îndeplinească un șir de condiții prevăzute de lege.

Denunțarea calomnioasă în sensul art.311 Cod penal trebuie să fie făcută numai prin denunț. Cel care depune o plângere nu este preîntâmpinat de răspunderea penală pentru denunț calomnios, iar faptul că Toporovschi Semion a indicat că este cunoscut cu prevederile art.311 Cod penal nu are nici o relevanță la caz. Ignorând aceste constatări, instanța de judecată în sentința adoptată, a constatat contrariul precum că inculpatul a depus un denunț fals pentru care l-a condamnat, încălcând în modul direct prevederile normelor legale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului V. Potlog în numele inculpatului, admise apelurile părților vătămate V. Temirov și E. Patric, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care

Toporovschi Semion a fost condamnat în baza art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

5. Instanța de apel a constatat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului S. Toporovschi în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, a considerat că, la aplicarea pedepsei lui S. Toporovschi pentru infracțiunea comisă, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal și astfel, pripit a ajuns la concluzia privind aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel, ținând cont de principiul individualizării pedepsei, de caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, de faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, a considerat că inculpatul urmează să execute pedeapsa sub formă de închisoare.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Toporovschi Semion, în care a solicitat, casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece sentința primei instanțe și decizia instanței de apel sînt neîntemeiate, emise cu încălcarea prevederilor legislației în vigoare naționale și internaționale, practicii judiciare și recomandărilor Curții Supreme de Justiție.

În recurs avocatul a indicat aceleași argumente care le-a invocat anterior în cererea de apel.

6.1. La data de 12 iulie 2016, avocatul Potlog Victor a declarat recurs suplimentar în numele inculpatului, a indicat că Toporovschi Semion nu a comis fapta penală imputată și ca consecință a fost pronunțată o hotărâre ilegală de condamnare.

Fapta prevăzută la art.311 Cod penal este posibilă doar în cazul când persoana vinovată face o denunțare cu bună știință falsă în scopul de a-l învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Învinuirea trebuie să fie falsă, în sensul că făptuitorul acționează fiind de rea credință.

Infracțiunea de denunțare calomnioasă nu poate fi reținută dacă se dovedește că făptuitorul a fost de bună-credință, iar învinuirea se referă la fapte, care nu sunt recunoscute ca infracțiuni potrivit Codului penal, deoarece nu se aduce atingere relațiile sociale referitoare la înfăptuirea justiției.

Inculpatul nu posedă limba de stat, iar decizia instanței de apel nu a fost tradusă până la moment.

7. Partea vătămată E. Patric a depus referință asupra recursului declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului, în care a solicitat respingerea recursului, deoarece argumentele invocate în cererea de recurs poartă un caracter declarativ. Mai mult că temeiurile indicate de recurent nu se încadrează în cele prevăzute la art.427 Cod de procedură penală.

7.1. Procurorul, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul V. Potlog în numele inculpatului Toporovschi Semion, a solicitat inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, a invocat că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 31 ianuarie 2017, a fost respins ca inadmisibil, recursul suplimentar declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Toporovschi Semion, admis recursul ordinar declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Toporovschi Semion, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

8.1. În argumentarea deciziei pronunțate, instanța de recurs a statuat că, instanța de apel, la adoptarea deciziei sale, nu a ținut cont de cele relatate de Toporovschi Semion care a declarat că a depus o plângere la CNA, prin care a solicitat verificarea faptului actului de corupție comis de procurorul E. Patric și fostul coleg al acestuia - avocatul V. Timirov, cu pornirea urmăririi penale în legătură cu acest fapt, deoarece lui personal precum și altor pătimiți le-a fost cauzat un prejudiciu prin acțiuni care cad sub semnele unei infracțiuni.

Astfel, Toporovschi Semion a sesizat organul de urmărire penală nu prin denunț dar printr-o plângere, fapt confirmat prin copia plângerii anexată la materialele cauzei (f.d.5 vol. I).

Instanța de apel nu a verificat dacă fapta incriminată a fost comisă până la adoptarea modificărilor la alin.(1) art.311 Cod penal prin Legea nr.106 din 26.05.2016, în vigoare din 24.06.2016, or, după această modificare răspunderea în baza art.311 Cod penal poate avea loc atât pentru denunțarea cu bună știință falsă, cât și în baza unei plângeri cu bună știință falsă despre săvârșirea unei infracțiuni.

Instanța de recurs a menționat că, la examinarea prezentei cauze instanța de apel, nu s-a pronunțat asupra existenței unor convorbiri telefonice între Toporovschi Semion și învinuita A. Toncovscaia pe cauza penală de sustragerea unor acte importante din safeul lui S. Toporovschi.

În acest sens, avocatul în numele inculpatului a adresat o cerere către procurorul în Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău solicitând obținerea purtătorului de informație audio – CD-R de model „ACME” care a fost anexat de către Toporovschi Semion la sesizarea sa din 10.07.2013 înregistrată în registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Procuraturii Anticorupție cu nr.179pr/13, precum și numirea unei expertize criminalistice pentru a stabili dacă vocile înregistrate pe acest dispozitiv aparțin lui S. Toporovschi și A. Toncovscaia.

La acest capitol, instanța a menționat că, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al IP Buiucani - M. Bulat din 10.07.2013, s-a efectuat ridicarea discului „CD-R-ACME” cu înregistrările telefonice de la cet. Toporovschi Semion.

Colegiul penal a constatat că, prin ordonanța procurorului în Procuratura

anticoruptione, V. Moroşan, din 07 august 2013, s-a dispus refuzul în începerea urmăririi penale pe faptul reflectat în actul de sesizare înregistrat în Registrul de evidenţă a sesizărilor cu privire la infracţiuni al Procuraturii anticoruptione la 10.07.2013 cu nr.179pr/13, deoarece există una din circumstanţele care exclud urmărirea penală – nu există faptul infracţiunii. Astfel, în motivarea ordonanţei, s-a indicat că, în cadrul procesului penal S. Toporovschi a prezentat un CD-R de model „Acme” care conţine o discuţie între două persoane, una de gen masculin şi una de gen feminin, identitatea cărora în cadrul controlului nu a fost posibil de stabilit. Prin urmare, conţinutul CD-lui nominalizat nu poate servi ca probă în cadrul procesului penal deoarece nu a fost dobândit în mod legal, adică fără autorizarea judecătorului de instrucţie.

Ulterior, la 30 aprilie 2015, prin ordonanţa procurorului au fost respinse cererile învinutului Toporovschi Semion şi avocatului acestuia, privind completarea urmăririi penale, care au solicitat obţinerea purtătorului de informaţie audio, menţionând că CD-ul se conţine la materialele procesului penal nr.179 pr/13 şi acesta nu poate fi luat în calcul ca probă în prezenta cauză penală.

Instanţa de recurs a menţionat că, instanţa de apel urma să cerceteze amănunţit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze şi să aprecieze probele prezentate în cadrul procesului penal, şi să-şi argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, motivând totodată respingerea sau admiterea argumentelor apelantului, urmînd să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Sub un alt aspect, instanţa de recurs a reţinut că instanţa de apel neîntemeiat a respins demersul avocatului V. Leu în numele inculpatului Toporovschi Semion privind necesitatea audierii martorilor B. Toporovschi, V. Afinov şi E. Chirilenco, or, careva motive în aceste sens instanţa de apel nici nu a reţinut, menţionând că solicitarea dată urma să fie efectuată în prima instanţă. Însă, avocatul a indicat că martorii solicitaţi nu puteau să se prezinte în instanţa de fond, deoarece aceştia nu sunt cetăţeni ai Republicii Moldova şi din acest motiv un astfel de demers nu a fost înaintat în cadrul şedinţei instanţei de fond, dar la momentul examinării cauzei în instanţa de apel martorii vor fi pe teritoriul R. Moldova, garantînd prezenţa lor în instanţă.

Astfel, prin neadmiterea demersului părţii apărării privind audierea martorilor B. Toporovschi, V. Afinov şi E. Chirilenco, de către instanţa de apel a fost încălcat principiul contradictorialităţii şi egalităţii armelor în proces, inculpatul şi avocatul ca părţi în proces, fiind lipsiţi de posibilitatea de a se apăra prin declaraţiile martorilor, care în viziunea lor au o importanţă decisivă pentru justa soluţionare a cauzei penale.

Instanţa de recurs a considerat că concluzia instanţei de apel este pripită şi nu corespunde materialelor cauzei, nefiind date răspunsuri şi argumentări clare asupra probelor acuzării, instanţa nepronunţându-se asupra lor în modul cuvenit, astfel probele administrate în cauză nu au fost apreciate în ansamblu, din punct de vedere al pertinentei, concludenţei, utilităţii şi coroborării lor.

Circumstanţele expuse atestă că instanţa de apel nu a judecat cauza penală în condiţiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluţia, instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în

apel și prin urmare, recursul ordinar este întemeiat.

8.2. De asemenea, instanța de recurs a menționat că recursul suplimentar declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului S. Toporovschi, urmează a fi respins, din motiv că acesta este depus peste termen.

Astfel, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2016, care a fost contestată a fost pronunțată integral la 31 mai 2016, iar recursul suplimentar declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Toporovschi Semion a fost înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la 12 iulie 2016 (f.d.125-128 vol. II), după expirarea termenului legal de declarare a recursului ordinar.

În speța dată, durata termenului de recurs de 30 zile se calculează începând cu 01 iunie 2016 și se epuizează la 01 iulie 2016.

Instanța de recurs a reținut că legea procesual - penală nu face careva mențiuni referitor la declararea suplimentară a recursului ordinar și nu stabilește alte termene pentru actele suplimentare, decât cele prevăzute la art.422 Cod de procedură penală.

De aceea, persoanele indicate în dispoziția art.421 Cod de procedură penală, care au declarat în termen recurs ordinar, iar ulterior au depus recursuri suplimentare, acestea se vor considera ca depuse în termen, dacă ele se încadrează în termenul de 30 zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

Instanța de recurs a menționat, că recursul suplimentar declarat de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Toporovschi Semion, este depus peste termenul legal, prevăzut de art.422 Cod de procedură penală, deoarece termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel a expirat la data de 01 iulie 2016.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017, au fost respinse, ca nefondate, apelurile părților vătămate Temirov Valeriu și Patric Eduard, admis apelul avocatului Potlog Victor în numele inculpatului, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus achitarea inculpatului Toporovschi Semion de comiterea infracțiunii prevăzute de art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Au fost respinse acțiunile civile înaintate de părțile vătămate Temirov Valeriu și Patric Eduard împotriva lui Toporovschi Semion.

10. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a constatat că inculpatul Toporovschi Semion, prin rechizitoriu, a fost învinuit că, prevenit de răspunderea penală personală pe care o poartă pentru denunțarea falsă - contra semnătura, acționând prin intenție directă, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și survenirea consecințelor prejudiciabile, dorind survenirea acestor consecințe, la 27 iunie 2013 a adresat Centrului Național Anticorupție denunțarea cu bună știință falsă prin care a învinuit pe procurorul Patric Eduard și avocatul Temirov Valeriu de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.324 Cod penal - coruperea pasivă, și art. 326 Cod penal - traficul de influență, solicitând atragerea la răspunderea penală a persoanelor nominalizate pentru comiterea infracțiunilor indicate de dânsul, denunțare care la 27 iunie 2013 a fost înregistrată cu nr.1113-AE de secretariatul Centrului Național Anticorupție,

organ care este în drept de a porni urmărirea penală.

Instanța de apel, a reluat cercetarea judecătorească și a cercetat suplimentar probele scrise, prezentate de partea acuzării și apărării și anume, declarațiile părților vătămate Temirov Valeriu, Patric Eduard, declarațiile martorilor A. Toncovscaia, O. Tumac, V. Afonim, precum și probele scrise: plângerea din 24 iunie 2013, înregistrată în secretariatul Centrul Național Anticorupție la 27 iunie 2013, în baza căreia s-a pornit urmărirea penală în privința lui E. Patric și V. Temirov; ordonanța din 07 august 2013 privind refuzul în începerea urmăririi penale pe faptele indicate în actul de sesizare înregistrat în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Procuraturii Anticorupție la 10 iulie 2013 cu nr.179pr/1 3, deoarece nu există faptul infracțiunii; cererea din numele inculpatului S. Toporovschi, datată cu 05 iulie 2013, înregistrată în Ministerul Justiției 10.07.2013 cu nr.1454/13, prin care se solicită retragerea licenței avocatului V. Temirov și tragerea lui la răspunderea penală; decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015 prin care a fost menținută încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 decembrie 2014, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea lui S. Toporovschi împotriva ordonanței prin care s-a refuzat în pornirea urmăririi penale în temeiul denunțului lui; încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 mai 2014 prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea lui S. Toporovschi în privința ordonanței din 07 august 2013 privind refuzul în începerea urmăririi penale pe faptele reflectate în actul de sesizare înregistrat în registrul R.– 1 a Procuraturii Anticorupție cu nr.179pr/1 3 la 10 iulie 2013.

Instanța de apel a ajuns la concluzia, că probele prezentate în sprijinul învinuirii, sânt indirecte, deoarece din conținutul lor nu rezultă date informative clare și precise cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Prin urmare, prima instanță a stabilit o situație de fapt inexactă și a reținut o situație de drept incorectă, ca urmare a aprecierii greșite a probelor administrate.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de apel a conchis că inculpatul Toporovschi S. urmează a fi achitat din motivul lipsei faptei infracțiunii, totodată constatând că soluția primei instanțe este eronată, deoarece prima instanța nu a dat o apreciere probelor administrate la caz, după cum a stabilit instanța de apel din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității, care analizate în ansamblu nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei penale ce i se impută.

Luând în considerație faptul că instanța de apel a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului Toporovschi S., ea a considerat irațională soluționarea motivelor invocate în apelurile părților vătămate V. Temirov și E. Patric cu privire la pedeapsa penală.

11. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul a declarat recurs ordinar, indicând temeiul prevăzut la art.427 alin.1) pct.6) Cod de procedură penală, solicitând casarea totală a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare, în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

Recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și susține că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este

expus neclar, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Recurentul consideră că, vinovăția inculpatului este probată prin probele acumulate la cauza penală și cercetate în ședințele de judecată, or, aceste probe fiind examinate, au fost apreciate unilateral, neobiectiv și incomplet fără coroborare cu alte probe, astfel fiind apreciate eronat de instanța de apel.

Instanța de apel a dat prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul probelor acuzării care demonstrează acțiunile ilegale ale inculpatului.

12. Inculpatul Toporovschi Semion și avocatul Calaida Denis în numele acestuia au prezentat referință pe marginea recursului declarat de procuror, solicitând respingerea acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate.

13. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, fără citarea părților, este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Drept temei pentru declararea recursului, se constată că recurentul face trimitere la temeiul de casare prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și anume, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

Colegiul penal constată că argumentele recurentului se rezumă la critica aprecierii probelor înfăptuite de către instanța de apel. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. În acest sens, este necesar de a menționa că potrivit art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor

pentru recurs, prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal va respinge argumentele recurentului în partea dată, ca fiind *de jure* inadmisibile. În același context, Colegiul penal lărgit constată că temeiurile pentru recurs invocate de recurent, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, și anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar nu și-au găsit confirmare în prezenta cauză*, fiind invocate nemijlocit întru susținerea criticii privind aprecierea probelor, cu mențiunea asupra faptului că instanța de apel nu a apreciat în mod corespunzător probele prezentate în sprijinul învinuirii.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit constată că, rejudecând apelurile declarate, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, corect adoptând soluția de achitare a inculpatului în baza art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cert că nu se confirmă existența infracțiunii în acțiunile inculpatului.

Instanța de apel, a ajuns la această concluzie în urma reluării cercetării judecătorești și reexaminării probelor ce au fost dobândite în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză.

Astfel, studiind materialele dosarului Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel just a statuat că, probele prezentate în sprijinul învinuirii nu constituie o bază probatorie pentru recunoașterea vinovăției inculpatului Toporovschi Semion în săvârșirea faptei incriminate prin rechizitoriu.

Mai mult, la caz, s-a constatat că la baza învinuirii a fost pusă, plângerea din 24 iunie 2013 înaintată de Toporovschi Semion, înregistrată în secretariatul Centrul Național Anticorupție la 27 iunie 2013, privind pornirea urmăririi penale în privința lui E. Patric și V. Temirov și tragerea lor la răspunderea penală pentru comiterea unei infracțiuni de corupere pasivă și trafic de influență (f.d.5 vol. I).

În acest sens se reține că la primirea plângerii, Toporovschi Semion a fost avertizat pentru răspunderea prevăzută la art.311 și 312 Cod penal.

Astfel, partea acuzării consideră că plângerea respectivă constituie un denunț fals, în sensul prevederilor art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal, motiv pentru care susține învinuirea, în sensul formulat în rechizitoriu.

Colegiul penal menționează că, Toporovschi Semion a sesizat organul de urmărire penală nu prin denunț dar printr-o plângere, fapt confirmat prin copia plângerii anexată la materialele cauzei (f.d.5 vol. I).

Totodată, Colegiul penal reține că instanța de apel corect a constatat că fapta incriminată inculpatului a fost comisă până la adoptarea Legii nr.106 din 26 mai 2016, în vigoare din 24 iunie 2016 privind completarea art.311 Cod penal, adică până la data respectivă răspunderea în baza art.311 Cod penal avea loc numai pentru denunțarea cu

bună știință falsă, altfel spus până la 24 iunie 2016 nu era prevăzută răspunderea penală pentru plângerea cu bună știință falsă despre săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, Colegiul penal reține că, la data depunerii plângerii de către Toporovschi Semion – 27 iunie 2013, legea penală prevedea răspundere numai pentru denunțare falsă, dat fiind că art.311 alin.(2), lit. a) Cod penal, în vigoare la acel timp, prevedea denunțarea cu bună știință falsă în scopul de a-l învinui de săvârșire pe cineva a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Din dispoziția art.263 Cod de procedură penală, rezultă că *denunțul* este înștiințarea făcută de orice persoană despre săvârșirea unei infracțiuni, iar *plângerea* este înștiințarea care poate fi făcută numai de o persoană fizică sau juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune.

Nu oricare denunț, dar anume un denunț fals constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute la art.311 Cod penal.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.311 Cod penal se realizează prin acțiunea de denunțare calomnioasă făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Pentru aplicarea răspunderii conform art.311 Cod penal, este necesar ca denunțarea falsă să se refere la săvârșirea anume a unei infracțiuni.

Infracțiunea de denunțare falsă, prevăzută la art.311 Cod penal, este o infracțiune formală care se consideră consumată din momentul prezentării și înregistrării denunțului la organul competent și nu la data întocmirii lui.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă.

Instanța de recurs reține că, scopul infracțiunii de denunțare falsă fiind unul special, exprimându-se prin învinuirea cu rea-credință a persoanei de săvârșirea unei infracțiuni. Prezența oricărui alt scop exclude calificarea celor săvârșite în baza art.311 Cod penal.

Asupra celor menționate, Colegiul penal conchide că instanța de apel just a statuat că starea de fapt constatată în raport cu elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută la art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal (în vigoare la momentul săvârșirii faptei indicate în rechizitoriu), cu certitudine rezultă că fapta imputată inculpatului Toporovschi Semion nu întrunește semnele calificative ale componenței de infracțiune respective, fapt ce echivalează cu lipsa existenței faptei infracțiunii imputate inculpatului.

În acest sens, urmare noțiunii prescrise la art.263 Cod de procedură penală, obiectul material al infracțiunii din speță îl reprezintă denunțul fals, făcut în modul prevăzut la art.262 alin.(1) Cod de procedură penală, nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea nemijlocit de către organul de urmărire penală sau procuror a bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, plângerea lui Semion Toporovschi, la care se face referire ca decisivă și care se raportează la celelalte probe prezentate în susținerea învinuirii și puse la baza condamnării, relevate în cuprinsul sentinței, nu prezintă garanții de probare certă și concludentă a vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, de vreme ce nu

constituie obiectul acestei componente de infracțiune.

Colegiul penal luând în considerație constatările instanței de apel efectuate în urma reaprecierii probelor, susține concluziile din decizia atacată și ține să reitereze că, potrivit art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului, aceste prevederi găsindu-și reflectare în cauza penală în privința inculpatului Toporovski Semion.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, instanța de recurs nu constată prezența unor erori de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este una întemeiată și motivată, fapt ce impune respingerea, ca inadmisibil a recursului ordinar declarat.

14. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție, Chișinău, Săli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017, în cauză penală privindul pe ***Toporovski Semion xxxx***, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 06 iunie 2019.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Anatolie Țurcan

Victor Boico

Ion Guzun

Dumitru Mardari